

הצי ר'ס המפורסמים משנו את המבקרים ביריד הספרים, אבל את סיפקו דווקא האנשים שבשוליים

הראשון נמכר די טוב וכיסה את עצמו, וכי עת הוא מוכר גם את השני ומקווה לכסות את ההוצאות ואף להרוויח סכום שיאפשר את מימון סיפרו המתוכנן הבא.

גם מתי קובל על דרך-ההיסורים שעל המשורר לעבור עד שיגיע למצב שבו יכיר רו בו, ומתלונן על העדר-קשרים. הוא מפיק ומוכר את ספריו בעצמו, משום שחננויות הספרים מסרבות להציג בחלונות-הראווה שלהן את "התועבה הזאת". הוא גם לא אוהב כשמציעים בספריו ומתחילים לצחוק או להסמיק. לא שאיכפת לו שאנשים צוחקים, אלא שדעתם נתפסת לצד החיצוני של הדברים, ולא לאמת שבהם.

תנו לי נשים / הרבה אהבה / עד-ש' אצטק הצילו, / אחרי-כן תראו איך אהיה טוב יותר / משר-החינוך אפילו." נאום ה' משורר אוהב-הנשים.

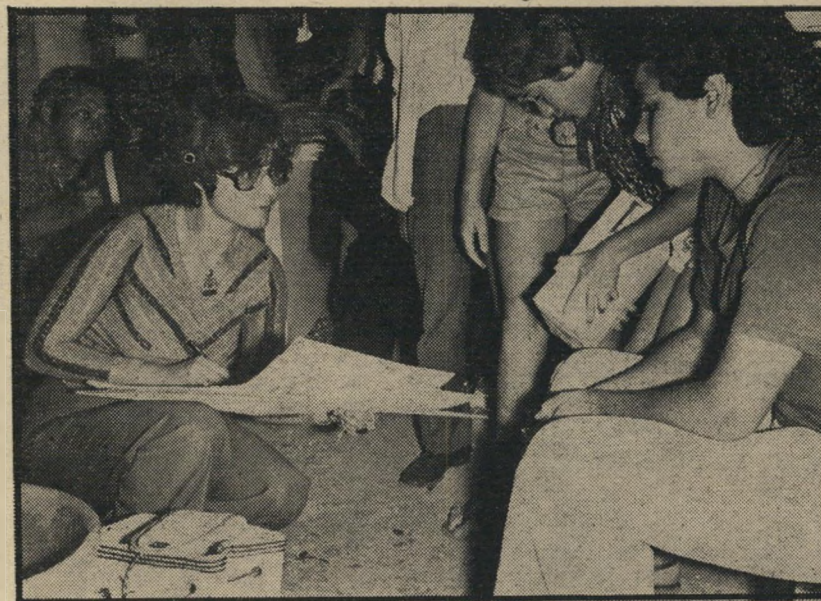
ש. תירצה (שונר) היא קיבוצניקית נאה בת 22 מניר-דוד, שלא הביאה איתה אפיר לו שולחן כדי להציג עליו את ספריה. היא פרשה שמיכה על רחבת-הבטון, ויושבת לידם. את שני הספרים שכתבה עד-כנה הוציאה באלף עותקים כל אחד, הראשון, פנ' פרים נופלים בלילה, מומן בחלקו על-ידי

הילדים מזלזלים

בשירה

בפברואר 1974 השתתף בהפגנת-פיר עלים, וכלי-כך הושפע ממנה, עד שחש צורך לבטא את רגשותיו בשיר: "ראיתם צועדים בסך, ילדים רעבים / שמתנים זועקים לצדק חברתי / סיסמאות בידים וקריאות מפה / מתייצב למוסר קהל אדיש ומחייך".

מרדכי פרוינד הוא המבוגר שבחבורה מיוחדת-במינה זו. גבר נמוך-קומה בעל

ישר מלונדון

הגיעה אורנה קאליש, הרושמת פורטרטים לכל החפץ בכך תמורת 20 ל"י. אורנה, הלומדת עיצוב-אופנה בחו"ל, הגיעה לארץ שלושה ימים לפני היריד, לקחה לוח-דיקט, עיפרון ובלוק-ציור, והתמקמה. "אני לא עושה את זה בשביל הכסף, אני פשוט אוהבת את זה", היא אומרת.

איגוד סופרי הקיבוץ-הארצי, השני, גיהנום של יופי, יצא בהוצאת תמוז.

תירצה אינה מתלוננת על שהיא נאלצת למכור את ספריה במיידיות. לדעתה, חשוב המגע שבין הכותב לקורא. בתחילה פחדה מהמגע האמצעי הזה, אבל אחרי-כן נוכחה לדעת, כי מי שכבר ניגש ומתעניין, הוא זה שיש לו גישה "לבודד ולצומח", כפי שהיא מכנה זאת, ועם אלה היא יוצרת קשר מייד.

מזדהה עם

הפועלים

השירה שלי אישית ולירית מאד, "אומרת תירצה. "אני מרגישה קירבה בעיקר אל דליה רביקוביץ. למרות שאני צעירה, יש בשירי מישקע טראגי רב. בחיים הקצרים שלי עברו עלי הרבה טראגדיות, וזה בא לידי ביטוי בשירים שלי".

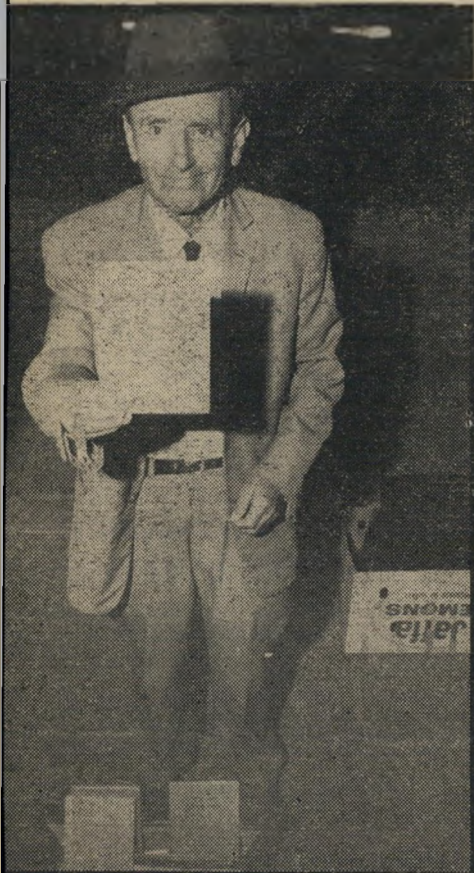
נחבא-אלהכלים, נמוך-קומה ובעל עיני ילד גדולות הוא שלמה לוי, עובד חברתי החשמל, ורוץ בן 29. שלמה כתב את סיפרו הראשון מחוץ לארץ — שירי מאור זה 14 שנים, ועתה הוציא 100 עותקים ממנו, שי

רומן ראשון
כתבה זסי רובין, ג'ינג'ית לוחטת, בת 34, המחזיקה בידה את "הבריחה מן המציאות" שלה. "מאז שהתחלתי לכתוב, אני לא יכולה לעבוד", היא מספרת, "וזה מקריח אותי להתפרנס מהכתיבה שלי".

קול שקט, שכובע ישן לראשו. פרוינד עלה ארצה ב-1941, הוא תושב קריית-הרצל ואב לשישה ילדים. הוא מתפרנס מהוראה בבית ספר יסודי, וקודם-לכן עבד כפקיד.

ביריד הספרים הוא מציג את סיפרו השני במספר, כלי טונטות, שיצא כבר זמן-מה אחרי מלחמת ששת-הימים אך, לדבריו, "אז העדיפו לקנות אלבומי-ניצחון ולא סיפ' רי-שירה". יחסם של ילדיו אל יצירתו מעורר, רב. "הם יודעים שאני כותב ושאני משורר, והם אפילו מעוניינים לעזור לי בהפקה, (המשך בעמוד 44)

אוהב-האדם
מרדכי פרוינד המוכר את סיפרו השני, "כליל סונטות".

מן הקיבוץ
הגיעה ש. תירצה, בת ניר-דוד, בת 22 ונבוכה מכל המעמד, שבו היא מוכרת את שני סיפרי-השירה שלה על שמיכה פרושה. לדעתה חשוב המגע שנוצר בין הכותב לקוראים, ועם אלה היא יוצרת קשר מייד.